

солдати и офицери. До като тѣхъ нѣмаше, единъ чаджръ завзѣха лѣкаритѣ и другитѣ служащи лица на болницата, въ втория чаджръ се намѣстихъ сестритѣ, а въ другитѣ три се настанихъ санитаритѣ.

Въ това врѣме когато ние ядохме, влѣзе въ нашия чаджръ единъ непознатъ офицеринъ, струва ми се отъ Минский пълкъ, той не бѣше младъ чловѣкъ, съ сериозно и енергическо изражение на неговото сухо и почернело лице. Понеже никого отъ насъ не познаваше, той като влѣзе пачна да говори безъ да се обръща лично къмъ нѣкого. Неговитѣ думи бѣха строго изричани, почти съ такъвъ тонъ като че ни правѣше забѣлѣжвания.

— Какво е това, господа, вие сте дошли на туй мѣсто, располагате си обозътъ, поставяте чаджри, а намъ не извѣстявате заради своето дохождане!... Не знаете ли че ние никакъ не сме въ таквасъ безопасность, щото да можете тука да останете нощъ безъ въоръжено прикритие. Азъ случайно се научихъ че вие сте дошли и заповѣдахъ на двѣ роты да дойдѣтъ тука; а да не бѣхъ се научилъ азъ... Богъ знае какво можаше да се случи. Най-първо ние трѣба, — продължаваше той, — да очакваме възможно нападение отъ турска страна отъ кждѣ Ловечъ, и второ, най-главното е че башибозушки чети се явяватъ наблизо въ околността; тѣй напримѣръ прѣди нѣколко дни нападнаха върху единъ казашки пикетъ и малко остана да избижѣтъ всичкитѣ хора... За това солдатитѣ ще се расположатъ въ цѣпъ около васъ и сега вече, бждете увѣрени, нѣма никого да пропустяжѣтъ. Сега спокойно можете да спите; само ви моля да дадете распореждане на хората си, — и вамъ, господа,